

חזרה לאלי-עריש

אל, הבודק את הדרכונים. הוא העיף מבט בוויזות שלי, חיך חיוך של נימוס, וביקש באדיבות רבה שאמך תיך חמש דקות בצד, עד שיגמר התהליך. מי שקצת מכיר את מצ"ריים יודע, שחמש דקות במצריים יכולות להימשך גם יומיים. ואכן, מצאנו את עצמנו ממתנינים כשעה וחצי, בלי שארע בעצם למה. דבר ההופך את כל ההליך הפשוט הזה לארוך ומייגע.

היחידים שהבינו את הקצב ולא התרגשו היו הערבים והבדווים. אלה ישבו בצד בשקט, הילדים ה"קטנים" נרדמו, המבוגרים עישנו סיגריה, ופשוט חיכו. הם הבינו שאין מה להתעצבן. אחרי המתנה ארוכה ומייגעת, ונידודים לפקיד האחראי, קיבלנו סוף סוף את הדרכונים ויצאנו את המסוף.

ובחוץ — מילחמה חדשה — מילחמת-המוניות. בצד הדרך עמדו עשרות מוניות, ובעליהן משרחים

תור הארוך, שהיה מורכב רובו מקבוצות מאורגנות שחילו לאר-טובוסים שלהם.

בכניסה למסוף המצרי ישנו בנק, ושם הייב כל תייר להחליף 150 דולר, בלי חשיבות לתקופת הזמן שהוא עומד לבלות במצריים. החל-פנו ועברנו הלאה. הבניין כולו, שהוא גדול מאוד, היה מלא מפה לפה באנשים, נשים וחבילות למכ"ביר. היתה המולה רבה בפנים. קצינים וחיילים מצריים הסתובבו, חלקם באפס מעשה, חלקם עסקים בהעברת נירת מדלת אחת ל-שנייה. הריצפה כולה מלאה חבי-לות. מיוודות-עור יקרות עומדות ביחד עם חבילות-בד מלוכלכות. נערים צעירים, בתלבושת ירוקה בהירה, המטאטא ביד, תימרנו בגמישות בין החבילות הרבות ור-אספו כל בדל סיגריה מן הריצפה. והריצפה אכן היתה נקייה באופן מפתיע ביותר.

בקושי רב הגענו אל הפקיד הגר-

הכניסה למצריים מסוף הגבול המצרי היה עמוס באדם ובחבילות. בדיקת הדרכונים והוויזות נעשית באיטיות רבה, ובינתיים מצטבר תור ארוך של אנשים. הערבים, המכירים את מצריים יושבים בצד וממתנינים בסבלנות בעוד התיירים מגלים עצבנות.

דוברי עברית תושבים רבים בעיר מסוגלים עדיין לפשט בעברית ושומחים לעשות זאת כשהם נתקלים בתייר ישראלי. הישראלים מתקבלים כאן באהדה רבה.

היציאה ממצריים ביציאה ה"מצב שונה המסוף המצרי ריק לחלוטין. הבניין עצמו חדיש, מרווח ביותר ופועלים רבים שומרים על נקינותו.

שני הראיסיים במקום אחד בעיר ישנן תמונות של הנשיא הקודם, סאדאת, ושל הנוכחי, מובארכ. מימין: הכניסה לבית הכולבו של העיר, שעמוס בקונים.

(המשך מעמוד 31)
פשוט. המצרים לא הירשו להשאיר אותה ליד המסוף שלהם, וכשהי-גענו למסוף הישראלי הסתבר ש-אי-אפשר להשאיר אותה גם שם. אחרי מסע מפרך במכונית מס' ביב לגבול, השארנו אותה באיז-שהו מקום בחולות, ורצינו לחזור ברגל אל המסוף המצרי. אך מייד הסתבר לנו, שאת המרחק הקצר של 300 מטר לא ניתן לעשות ב-רגל, וכך היינו צריכים לחכות ל-אוטובוס שיקח אותנו בחזרה מה-מסוף הישראלי אל המצרי.

והנה זה

קורה, כמעט

זכרתי כמיול הראשון שלי לאירופה, לפני כמה שנים. נסעתי בטרמפים מספרד לצרפת. הטרמפ האחרון בספרד הוריד אותי ממש לפני הגבול, ואת המעבר עשיתי ברגל, עם התרמיל על הי-גב. ההרגשה היתה חדשה ומדהימה — לעבור ככה גבול בין שתי מדינות, בלי שום בעייה. הרעיון שמצב זה יתאפשר כאן בארץ, נר-אה אז רחוק ובלתי מציאותי. והנה זה קורה — כמעט. איכשהו הצלחנו לחדור פנימה לבדיקת הדרכונים, בלי לחכות בי-

